

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

Οι αναγνώστες

του Μπρόκεν

Γουίλ

προτείνουν

Μετάφραση
ΜΥΡΤΩ ΚΑΛΟΦΩΛΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

«Ύμνος στα βιβλία και σε όσους τα αγαπούν».

Elle

Καταρίνα Μπίβαλντ

ΚΑΤΑΡΙΝΑ ΜΠΙΒΑΛΝΤ

Οι αναγνώστες του
Μπρόκεν Γουίλ προτείνουν

μυθιστόρημα

Μετάφραση

ΜΥΡΤΩ ΚΑΛΟΦΩΛΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Σάρα Λίντκβιστ
Κόρνβεγκεν 7, 1ος όρ.
13638 Χάνινγκε
Σουηδία

Μπρόκεν Γουίλ, Άιοβα, 15 Απριλίου 2009

Αγαπητή Σάρα,

Ελπίζω να απολαύσεις το Ένα ρομαντικό κορίτσι της Λουίζα Μέυ Άλκοτ. Η ιστορία είναι γοητευτική, ίσως κατά τι πιο εξόφθαλμα ηθικοπλαστική από τις Μικρές κυρίες.

Σχετικά με την πληρωμή, μη σε απασχολεί αυτό το ζήτημα· έχω μαζέψει αρκετά αντίτυπα όλα αυτά τα χρόνια. Απλώς χαίρομαι που το βιβλίο βρήκε καινούριο σπίτι να το φιλοξενήσει, και που θα ταξιδέψει μέχρι την Ευρώπη! Δεν έχω έρθει ποτέ στη Σουηδία, είμαι σίγουρη όμως πως είναι πανέμορφη χώρα.

Δεν είναι αστείο που τα βιβλία μου θα έχουν κάνει πιο μακρινά ταξίδια από μένα; Ειλικρινά δεν ξέρω αν αυτό θα έπρεπε να με ευχαριστεί ή να με ανησυχεί.

Θερμούς χαιρετισμούς,

Έιμυ Χάρρις

Βιβλία - Ζωή: 1-0

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ που στεκόταν στον κεντρικό δρόμο της πολίχνης Χόουπ είχε παρουσιαστικό σκανδαλωδώς κοινότοπο. Μια λιγνή, απέριττη φιγούρα, ντυμένη σε φθινοπωρινό πανωφόρι, υπερβολικά γκριζο και ζεστό για αυτή την εποχή του χρόνου, με ένα σακίδιο πεσμένο στο έδαφος πλάι της και μια τεράστια βαλίτσα να ακουμπά πάνω στο ένα της πόδι. Όσοι έτυχε να γίνουν μάρτυρες της άφιξής της δεν μπόρεσαν παρά να νιώσουν πόσο απερίσκεπτο ήταν εκ μέρους της να αδιαφορεί τόσο απροκάλυπτα για την εικόνα της. Λες και τη γυναίκα αυτή δεν την ένοιαζε ούτε στο ελάχιστο να τους κάνει καλή εντύπωση.

Τα μαλλιά της, πιασμένα πίσω όπως όπως με ένα τσιμπιδάκι, είχαν μια απροσδιόριστη καστανή απόχρωση, και χύνονταν στους ώμους της σε ένα βοστρυχωτό συνονθύλευμα. Εκεί όπου κανονικά θα ήταν το πρόσωπό της, πρόβαλλε ένα αντίτυπο του βιβλίου *Ένα ρομαντικό κορίτσι*, της Λουίζα Μέυ Άλκοτ.

Δεν έμοιαζε να την απασχολεί καθόλου που βρισκόταν στο Χόουπ. Έμοιαζε σαν να είχε μόλις φτάσει στην πόλη από το πουθενά, ουρανοκατέβατη με το βιβλίο και τη βαλίτσα, με τα αχτένιστα μαλλιά της, και σαν να της ήταν αδιάφορο αν βρισκόταν σε αυτήν ή σε οποιαδήποτε άλλη πόλη στον κόσμο. Στεκόταν σε έναν από τους πιο όμορφους δρόμους της κομητείας Σένταρ, ίσως τον πιο όμορφο σε ολόκληρη τη νότια Άιόβα, όμως εκείνη δεν είχε μάτια παρά μόνο για το βιβλίο της.

Από την άλλη, όμως, πώς θα μπορούσε να είναι και εντελώς αδιάφορη; Κάθε τόσο, ένα ζευγάρι μεγάλα γκριζα μάτια σηκωνόταν πάνω από το βιβλίο και κοιτούσε, σαν αυτά τα μεγάλα τρωκτικά των αγρών που ξεμυτίζουν από τη γη για να ελέγξουν αν το πεδίο είναι ελεύθερο. Τότε εκείνη χαμήλωνε το βιβλίο περισσότερο και κοίταζε αυστηρά προς τα αριστερά της, ύστερα το βλέμμα της μετακινούνταν κοιτάζοντας όσο πιο πολύ μπορούσε προς τα δεξιά, δίχως να κουνήσει το κεφάλι. Ύστερα σήκωνε το βιβλίο και βουτούσε ξανά στην ιστορία.

Στην πραγματικότητα, η Σάρα είχε αποτυπώσει στο μυαλό της και την παραμικρή λεπτομέρεια του δρόμου. Θα μπορούσε να περιγράψει πώς οι τελευταίες ακτίνες του απογευματινού ήλιου έλαμπαν πάνω στα καλογουαλισμένα τζιπ, πώς ακόμα και οι κορυφές των δέντρων φάνταζαν νοικοκυρεμένες και τακτικές, και πώς το κομμωτήριο στα πενήντα μέτρα μακριά της είχε μια πλαστική επιγραφή με πατριωτικές κόκκινες, λευκές και μπλε λωρίδες. Μυρωδιά από φρεσκοψημένη μηλόπιτα ήταν διάχυτη στον αέρα. Ερχόταν από το καφενείο που βρισκόταν πίσω της, όπου μερικές γυναίκες μέσης ηλικίας κάθονταν απέξω και την παρακολουθούσαν με αποκαλύπτη απέχθεια. Ή τουλάχιστον έτσι φάνηκε στη Σάρα. Κάθε φορά που σήκωνε το βλέμμα από το βιβλίο της, συνοφρυώνονταν και ένευαν ανεπαίσθητα με αποδοκιμασία, λες και διαβάζοντας στον δρόμο παρέβαινε κάποιον άγραφο κανόνα.

Έβγαλε το τηλέφωνό της και επανέλαβε την τελευταία κλήση της. Το άφησε να χτυπήσει εννιά φορές προτού το κλείσει.

Η Έιμυ Χάρρις είχε αργήσει λίγο, και λοιπόν; Δίχως άλλο, κάποιος καλός λόγος θα υπήρχε. Μπορεί να την είχε πιάσει λάστιχο. Ή να είχε ξεμείνει από βενζίνη. Εύκολα κανείς μπο-

ρεί να καθυστερήσει –κοιτάζει ξανά το τηλέφωνό της– δυο ώρες και τριάντα επτά λεπτά.

Δεν ανησυχούσε, όχι ακόμα. Η Έιμυ Χάρρις έγραφε άρτιες επιστολές σε αληθινά, παλιάς κοπής επιστολόχαρτα σε χαρτί παχύ και υπόλευκο. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση κάποιος που έγραφε σε αληθινό υπόλευκο χαρτί να εγκατέλειπε έναν φίλο του σε μια ξένη πόλη, ή να αποδεικνυόταν ψυχοπαθής κατά συρροή δολοφόνος με σαδομαζοχιστικές τάσεις, ανεξάρτητα με όσα έλεγε η μητέρα της Σάρα.

«Συγγνώμη, καλή μου».

Μια γυναίκα είχε σταθεί δίπλα της. Κοίταξε τη Σάρα με βλέμμα επιτηδευμένα καρτερικό.

«Μπορώ να σε βοηθήσω σε κάτι;» ρώτησε η γυναίκα. Μια καφέ χάρτινη σακούλα γεμάτη τρόφιμα ακουμπούσε στον γοφό της, με μια κονσέρβα από ντοματόσουπα Campbell να ταλαντεύεται επικίνδυνα κοντά στο χείλος.

«Όχι, ευχαριστώ» είπε η Σάρα. «Κάποιον περιμένω».

«Ασφαλώς». Ο τόνος της φανέρωνε συγκατάβαση και επιείκεια. Οι γυναίκες που ήταν καθισμένες έξω από το καφενείο παρακολουθούσαν με ενδιαφέρον τη στιχομυθία. «Πρώτη φορά έρχεσαι στο Χόουπ;»

«Πηγαίνω στο Μπρόκεν Γουίλ».

Μπορεί να μην ήταν παρά αποκύημα της φαντασίας της, αλλά η Σάρα ένιωσε πως η γυναίκα δεν έμεινε καθόλου ικανοποιημένη από αυτή την απάντηση.

Η κονσέρβα της σούπας ακροβατούσε επικίνδυνα. Ύστερα από μια στιγμή, η γυναίκα είπε: «Δεν είναι και τίποτα σπουδαίο η πόλη αυτή. Ξέρεις κάποιον εκεί;».

«Θα με φιλοξενήσει η Έιμυ Χάρρις».

Ακολούθησε σιγή.

«Όπου να 'ναι θα εμφανιστεί» είπε η Σάρα.

«Μάλλον σε εγκαταλείψανε εδώ πέρα, καλή μου». Η γυ-

ναίκα κοίταξε τη Σάρα γεμάτη προσδοκία. «Εμπρός, τηλεφώνησέ της».

Η Σάρα απρόθυμα έβγαλε ξανά το τηλέφωνό της. Όταν η άγνωστη γυναίκα κόλλησε το αυτί της στο δικό της για να ακούσει το τηλέφωνο να χτυπά, η Σάρα έκανε προσπάθεια για να μην αποτραβηχτεί.

«Μάλλον δεν πρόκειται να απαντήσει». Η Σάρα έβαλε πάλι το τηλέφωνο στην τσέπη της και η γυναίκα πισωπάτησε ελαφρά. «Τι είχες σκοπό να κάνεις εδώ;»

«Θα έκανα διακοπές. Θα νοίκιαζα ένα δωμάτιο».

«Και τώρα σε παράτησαν εδώ. Καθόλου καλή αρχή. Ελπίζω τουλάχιστον να μην έδωσες προκαταβολή». Η γυναίκα έφερε τη χάρτινη σακούλα στο άλλο χέρι και χτύπησε τα δάχτυλά της προς τη μεριά των τραπεζιών έξω από το καφενείο. «Χανκ» φώναξε στον μοναδικό άντρα που καθόταν εκεί. «Πήγαινε αυτή την κοπέλα στο Μπρόκεν Γουίλ, εντάξει;»

«Πίνω καφέ ακόμα».

«Πάρ' τον μαζί σου».

Ο άντρας γρύλισε, αλλά σηκώθηκε υπάκουα και χάρηκε μέσα στο καφενείο.

«Αν ήμουν στη θέση σου» εξακολούθησε η γυναίκα, «δε θα έδινα καθόλου χρήματα αμέσως. Θα πλήρωνα μόνο πριν φύγω. Και μέχρι τότε θα τα κράταγα καλά κρυμμένα». Έκανε ένα νεύμα τόσο θεατρικό, ώστε η κονσέρβα με την ντοματόσουπα μετεωρίστηκε ξανά ανησυχητικά. «Δε λέω πως όλοι οι κάτοικοι του Μπρόκεν Γουίλ είναι κλέφτες» πρόσθεσε για να αποκαταστήσει το αίσθημα ασφάλειας, «αλλά σαν κι εμάς δεν είναι».

Ο Χανκ επέστρεψε, με τον καφέ του σε χάρτινο ποτήρι, και πέταξε τη βαλίτσα και το σακίδιο της Σάρα στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου του. Την ίδια τη Σάρα την καθοδή-

γήσε προσεχτικά και αποφασιστικά στη θέση του συνοδηγού.

«Πήγαινε τη, Χανκ» είπε η γυναίκα, χτυπώντας την οροφή του αυτοκινήτου δυο φορές με το ελεύθερο χέρι της. Έσκυψε στο ανοιχτό παράθυρο.

«Αν αλλάξεις γνώμη, μπορείς πάντα να γυρίσεις εδώ».

«Στο Μπρόκεν Γουίλ, λοιπόν» είπε αδιάφορα ο Χανκ.

Η Σάρα σταύρωσε τα χέρια πάνω από το βιβλίο της και προσπάθησε να φανεί ψύχραιμη. Το αυτοκίνητο μύριζε φτηνό άφτερ σείβ και καφέ.

«Και τι πας να κάνεις εκεί;»

«Να διαβάσω».

Κάνει ένα νεύμα με το κεφάλι του.

«Για διακοπές» εξηγεί.

«Θα δείξει» λέει ο Χανκ δυσοίωνα.

Η Σάρα παρακολούθησε το τοπίο έξω από το αυτοκίνητο να αλλάζει. Το κουρεμένο γρασίδι μετατράπηκε σε χωράφια, τα γυαλισμένα αυτοκίνητα εξαφανίστηκαν και τα νοικοκυρεμένα μικρά σπίτια αντικαταστάθηκαν από ένα πελώριο τείχος καλαμποκιών που ορθώθηκε απειλητικά και από τις δυο πλευρές του δρόμου, σε μια ευθεία πολλών χιλιομέτρων. Κάθε τόσο, η ευθεία αυτή τεμνόταν από άλλους δρόμους, το ίδιο αλφαδιασμένους στην εντέλεια, λες και κάποιος είχε κάποτε σκύψει πάνω στις ατέλειωτες εκτάσεις και είχε χαράξει τους δρόμους με χάρακα. Ο καλύτερος τρόπος, σκέφτηκε από μέσα της η Σάρα. Καθώς όμως συνέχιζαν τη διαδρομή τους, οι άλλοι δρόμοι ολοένα και λιγότευαν, ώσπου στο τέλος η Σάρα έμεινε με την αίσθηση πως το μόνο που τους πλαισίωνε ήταν μίλια από καλαμποκοφυτείες.

«Δε φτουράει στο μάτι για πόλη» είπε ο Χανκ. «Ένας φί-

λος μου μεγάλωσε εκεί. Πουλάει ασφάλειες στο Ντεμόιν πια».

Δεν ήξερε πώς να αντιδράσει στην πληροφορία αυτή. «Ωραία» είπε, προσπαθώντας να φανεί ευγενική.

«Του αρέσει» συμφώνησε ο άντρας. «Ένα είναι σίγουρο, είναι πολύ καλύτερα από το να προσπαθεί να διευθύνει το οικογενειακό αγρόκτημα στο Μπρόκεν Γουίλ».

Και η συζήτηση έληξε εκεί.

Η Σάρα τέντωσε το κεφάλι της για να κοιτάξει έξω από το παράθυρο, αναζητώντας την πόλη που η Έιμυ περιέγραφε στις επιστολές της. Είχε ακούσει τόσα για το Μπρόκεν Γουίλ, που περίμενε από στιγμή σε στιγμή να δει την κυρία Άννι να τους προσπερνά καβάλα στο τρίκυκλό της, ή τον Ρόμπερτ να στέκεται στην άκρη του δρόμου και να ανεμίζει την τελευταία έκδοση του περιοδικού του. Για μια στιγμή, μπορούσε σχεδόν να τους δει μπροστά στα μάτια της, ύστερα όμως οι φιγούρες τους ξεθώριασαν και εξανεμίστηκαν μαζί με τη σκόνη που άφηνε πίσω το αυτοκίνητο. Αντί για εκείνους, εμφανίστηκε μπροστά τους ένας ρημαγμένος αχυρώνας, για να κρυφτεί αίφνης ξανά από τους αραβοσίτους, σαν να μην είχε προβάλει ποτέ εξαρχής. Αυτό ήταν και το μόνο κτίριο που είχε αντικρίσει η Σάρα το τελευταίο τέταρτο της ώρας.

Άραγε η πόλη θα ήταν έτσι όπως την είχε φανταστεί; Τώρα που επιτέλους θα την έβλεπε με τα ίδια της τα μάτια, η Σάρα είχε ξεχάσει την αγωνία της για την Έιμυ που δεν απαντούσε στο τηλέφωνο.

Όταν όμως τελικά έφτασαν, εκείνη δε θα το είχε καταλάβει καν εάν ο Χανκ δε σταματούσε στην άκρη του δρόμου. Η Μείν Στριτ δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μερικά κτίρια δεξιά και αριστερά του δρόμου. Τα περισσότερα από αυτά έμοιαζαν άδεια, μουντά και καταθλιπτικά, φωτισμένα από τις τελευταίες ακτίνες του απογευματινού ήλιου. Μερικά

από τα καταστήματα είχαν αμπαρωμένες βιτρίνες, ωστόσο ένα καφεστιατόριο έδειχνε ακόμα ανοικτό.

«Λοιπόν, τι θες να κάνεις;» ρώτησε βαριεστημένα ο Χανκ.
«Θες να σε γυρίσω πίσω;»

Έριξε μια ματιά τριγύρω. Το καφεστιατόριο ήταν σίγουρα ανοικτό. Η λέξη Ρεστοράν φέγγιζε αμυδρά με κόκκινα φωτισμένα γράμματα από νέον, και ένας μοναχικός άντρας καθόταν στο τραπέζι που βρισκόταν πιο κοντά στη βιτρίνα. Έγνεψε αρνητικά.

«Ό,τι θες εσύ» της είπε με ύφος σαν να έλεγε: «Ό,τι και εάν γίνει, εσύ θα έχεις την ευθύνη».

Κατέβηκε από το αμάξι και έβγαλε τις αποσκευές της από το πίσω κάθισμα, με το βιβλίο με το μαλακό εξώφυλλο χωμένο κάτω από το μπράτσο της. Ο Χανκ ξεκίνησε μόλις εκείνη έκλεισε την πόρτα. Έκανε μια στενή αναστροφή στο μοναδικό φανάρι της πόλης. Κρεμόταν από ένα καλώδιο στο μέσον του δρόμου, και ήταν λαμπερό κόκκινο.

Η Σάρα στάθηκε μπροστά στο καφεστιατόριο με τη βαλίτσα στα πόδια της και το σακιδιό της κρεμασμένο στον έναν ώμο, σφίγγοντας το βιβλίο στα χέρια.

‘Όλα θα πάνε καλά, είπε στον εαυτό της. ‘Όλα θα ξεκαθαρίσουν. Δεν έγινε και καμία καταστροφή... Ανασκουμπώθηκε: όσο είχε βιβλία και χρήματα, καμία καταστροφή δεν μπορούσε να συμβεί. Είχε αρκετά χρήματα για να βρει κατάλυμα σε κάποιον ξενώνα αν χρειαζόταν. Παρόλο που ήταν σχεδόν σίγουρη πως δεν υπήρχε πανδοχείο στο Μπρόκεν Γουίλ.

Άνοιξε τα φύλλα της πόρτας –ήταν αληθινή πόρτα σαλούν, τι φαιδρότητα– και μπήκε μέσα. Εκτός από τον άντρα δίπλα στο παράθυρο και μια γυναίκα πίσω από τον γκισέ, στο καφεστιατόριο δεν υπήρχε ψυχή. Ο άντρας ήταν λιανός και ξερακιανός, το σώμα του έμοιαζε σαν να ικέτευε συγχώρεση

για την ίδια του την ύπαρξη. Δε σήκωσε καν το βλέμμα όταν μπήκε μέσα εκείνη, συνέχισε απλώς να απασχολεί τα χέρια του με την κούπα του καφέ, να την περιστρέφει αργά ξανά και ξανά.

Αντίθετα, η γυναίκα έστρεψε αμέσως όλη την προσοχή της στην πόρτα. Θα ήταν τουλάχιστον εκατόν πενήντα κιλά, τα πελώρια μπράτσα της στηρίζονταν στον πάγκο μπροστά της – ήταν από σκουρόχρωμο ξύλο και δε θα φάνταζε παράταιρος σε κάποιο μπαρ, όμως, αντί να είναι στρωμένος με σουβέρ για μπίρες, ήταν στολισμένος με ανοξειδωτες πετσετοθήκες και πλαστικοποιημένα μενού με φωτογραφίες από διάφορα πιάτα, με φαγητά που έμοιαζαν λαστιχένια και τα οποία σέρβιραν εκεί.

Η γυναίκα άναψε τσιγάρο με μια σβέλτη κίνηση.

«Εσύ πρέπει να είσαι η τουρίστρια» είπε. Ο καπνός από το τσιγάρο της χτύπησε τη Σάρα στο πρόσωπο. Εδώ και χρόνια η Σάρα δεν είχε δει κανέναν στη Σουηδία να καπνίζει μέσα σε εστιατόριο. Δίχως άλλο, εδώ πέρα οι άνθρωποι ακολουθούσαν διαφορετική γραμμή.

«Είμαι η Σάρα».

«Ωραία μέρα διάλεξες να 'ρθεις εδώ».

«Ξέρετε πού μένει η Έιμυ Χάρρις;»

Η γυναίκα έκανε ένα νεύμα. «Ωραία μέρα διάλεξες». Ένας σβόλος στάχτη έπεσε από το τσιγάρο της και προσγειώθηκε στον πάγκο.

«Εγώ είμαι η Γκρέις» είπε. «Ή, για να λέμε την αλήθεια, το όνομά μου είναι Μάντελν. Όμως δεν έχει νόημα να με φωνάζεις έτσι».

Η Σάρα δεν είχε διάθεση να την αποκαλέσει με οποιοδήποτε όνομα.

«Και τώρα είσαι εδώ».

Η Σάρα είχε μια ξεκάθαρη αίσθηση πως η Γκρέις –που

δεν την έλεγαν Γκρέις, αλλά το όνομά της ήταν άλλο— απολάμβανε τη στιγμή, πως προσπαθούσε να την παρατείνει. Η Γκρέις έγνεφε τρεις φορές μόνη της, πήρε μια βαθιά τζούρα από το τσιγάρο της και άφησε τον καπνό να βγει αργά σε τούμπες από τη μια άκρη των χειλιών της. Έγειρε πάνω στον πάγκο.

«Η Έιμου είναι νεκρή» είπε.

Στο μυαλό της Σάρα, ο θάνατος της Έιμου έμελλε να μείνει για πάντα συνυφασμένος με φως από σωληνωτές λάμπες φθορίου, καπνό τσιγάρου και τηγανίλα. Η στιγμή ήταν σουρεαλιστική. Βρισκόταν εκεί, όρθια, σε ένα καφεστιατόριο μιας μικρής αμερικανικής πολίχνης, και άκουγε πως μια γυναίκα την οποία δε γνώρισε ποτέ είχε πεθάνει. Η όλη κατάσταση ήταν πολύ ονειρική για να είναι τρομακτική, πολύ αλλόκοτη για να είναι εφιαλτική.

«Νεκρή;» επανέλαβε. Πόσο εξωφρενικά βλακώδης απορία, ακόμη και για την ίδια... Σωριάστηκε πάνω σε ένα ψηλό σκαμνί. Δεν είχε ιδέα τι θα έκανε τώρα. Η σκέψη της πήγε στη γυναίκα στο Χόουπ, και αναρωτήθηκε αν τελικά θα έπρεπε να είχε γυρίσει πίσω με τον Χανκ.

Η Έιμου δεν μπορεί να είναι νεκρή. Ήταν φίλη μου. Της άρεσαν τα βιβλία, αν μη τι άλλο.

Δεν ήταν ακριβώς θλίψη το συναίσθημα που ένιωθε η Σάρα, είχε όμως συγκλονιστεί από το πόσο φευγαλέα ήταν η ζωή, και αυτή η παράξενη αίσθηση μεγάλων μέσα της. Είχε έρθει στην Άιοβα από τη Σουηδία για να κάνει ένα διάλειμμα στη ζωή της —ίσως και για να ξεφύγει από τη ζωή της—, όχι για να συναντήσει τον θάνατο.

Και πώς είχε πεθάνει η Έιμου; Ένα κομμάτι της ήθελε να ρωτήσει, ένα άλλο δεν ήθελε να ξέρει.

Η Γκρέις εξακολούθησε προτού προλάβει η Σάρα να απο-

φασίσει: «Η κηδεία θα έχει προχωρήσει για τα καλά τώρα. Δε γίνεται και μεγάλο νταβαντούρι στις μέρες μας, απλά πράγματα. Αν θες τη γνώμη μου, πολλή θρησκεία για το τίποτα. Όταν πέθανε η γιαγιά μου, τα πράγματα ήταν διαφορετικά». Έριξε μια ματιά στο ρολόι. «Ίσως θα έπρεπε να πας προς τα εκεί όπου να 'ναι. Σίγουρα κάποιος που την ήξερε καλύτερα θα ξέρει τι να κάνει με σένα. Εγώ προσπαθώ να μην μπλέκομαι στα προβλήματα της πόλης αυτής, και σίγουρα εσύ είσαι ένα από αυτά».

Έσβησε το τσιγάρο της. «Τζορτζ, θα πετάξεις τη Σάρα μέχρι το σπίτι της Έιμυ;»

Ο άντρας δίπλα στη βιτρίνα σήκωσε το βλέμμα. Προς στιγμήν έδειχνε τόσο αγκυλωμένος όσο και η Σάρα. Ύστερα σηκώθηκε και κουβάλησε, ή μάλλον έσυρε, τα πράγματα της Σάρα ως το αυτοκίνητο.

Όταν η Σάρα έκανε να τον ακολουθήσει, η Γκρέις την άρπαξε από τον αγκώνα. «Αυτός είναι ο καημένος ο Τζορτζ» είπε κάνοντας ένα νεύμα προς την πλάτη του.

Το σπίτι της Έιμυ Χάρρις ήταν αρκετά μεγάλο ώστε η κουζίνα και το σαλόνι να φαίνονται ευρύχωρα, αλλά αρκετά μικρό ώστε η μικρή ομήγυρη που είχε συγκεντρωθεί εκεί μετά την κηδεία να το γεμίζει. Το τραπέζι και οι πάγκοι της κουζίνας είχαν γεμίσει με μικρά ταψιά με φαγώσιμα, κάποιος είχε ετοιμάσει γαβάθες με σαλάτα και ψωμί, είχε βγάλει μαχαιροπίρουνα και είχε διπλώσει χαρτοπετσέτες μέσα στα ποτήρια.

Της Σάρα της έδωσαν ένα χάρτινο πιάτο γεμάτο φαγητό κι έπειτα την άφησαν λίγο πολύ στην ησυχία της. Ο Τζορτζ έμεινε στο πλευρό της και αυτή η απροσδόκητη εκδήλωση αφοσίωσης τη συγκίνησε. Δεν έμοιαζε ιδιαίτερα θαρραλέος άνθρωπος, ούτε καν σε σύγκριση με την ίδια, ωστόσο την

ακολούθησε μέσα στο σπίτι, και τώρα περιφερόταν το ίδιο διστακτικά με εκείνη.

Στον σκοτεινό διάδρομο, πάνω σε μια σκουρόχρωμη συρταριέρα, κάποιος είχε τοποθετήσει την κορνιζαρισμένη φωτογραφία μιας γυναίκας – η Σάρα υπέθεσε πως ήταν η Έιμου – και δυο φθαρμένες σημαίες, μια της Αμερικής και μια της πολιτείας της Άιοβα. *Τις ελευθερίες μας τιμάμε και τα δικαιώματά μας θα διατηρήσουμε*, διατυμπάνιζε η δεύτερη με χρυσά κεντητά γράμματα, ωστόσο το χρώμα είχε ξεθωριάσει και μια από τις γωνίες ήταν φαγωμένη.

Η γυναίκα στη φωτογραφία ήταν πιθανότατα γύρω στα είκοσι, με τα μαλλιά της μαζεμένα σε δυο λεπτές πλεξούδες και το καθιερωμένο στημένο χαμόγελο των φωτογραφιών. Ήταν ολότελα ξένη. Ίσως κάτι να μπορούσε να φανεί στα μάτια της, μια αχνή λάμψη γέλιου που έδειχνε ότι ήξερε πως όλα αυτά δεν ήταν παρά μια φάρσα, κάτι που η Σάρα μπορούσε να αναγνωρίσει από τα γράμματά της. Όμως, πέρα από αυτό, δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτε άλλο.

Ήθελε να απλώσει το χέρι και να αγγίξει τη φωτογραφία, μια τέτοια χειρονομία όμως θα ήταν υπερβολικά άμεση. Αντ' αυτού, δεν κουνήθηκε από τη θέση της στον σκοτεινό διάδρομο, κρατώντας προσεκτικά το χάρτινο πιάτο στα χέρια της, με το βιβλίο στερεωμένο ακόμα κάτω από το μπράτσο της. Οι αποσκευές της κάπου είχαν εξαφανιστεί, όμως δεν είχε την ενέργεια να ανησυχήσει γι' αυτό.

Τρεις εβδομάδες νωρίτερα, είχε νιώσει τόσο κοντά στην Έιμου, που ήταν έτοιμη να περάσει μαζί της δυο μήνες, πλέον όμως έβλεπε πως κάθε ίχνος της φιλίας τους είχε πεθάνει μαζί της. Ποτέ δεν είχε την πεποίθηση πως έπρεπε να γνωρίζεις κάποιον προσωπικά για να είσαι φίλος του – πολλές από τις πιο εποικοδομητικές φιλίες της ήταν άλλωστε με ανθρώπους που δεν υπήρχαν καν –, ωστόσο, ξαφνικά, ένωσε

ότι θα ήταν εξόφθαλμο λάθος, ακόμα και ασέβεια, να προσκολληθεί στην ιδέα πως, με κάποιον τρόπο, εκείνη και η Έιμου σήμαιναν κάτι η μια για την άλλη.

Τριγύρω της άνθρωποι κινούνταν προσεχτικά και επιφυλακτικά μέσα στα δωμάτια, σαν να απορούσαν τι στο καλό γύρευαν εκεί πέρα, ακριβώς δηλαδή αυτό που στριφογυρνούσε και στο μυαλό της Σάρα. Ωστόσο, δεν έμοιαζαν ταραγμένοι. Δεν έδειχναν πως δεν το περίμεναν. Κανείς δεν έκλαιγε.

Οι περισσότεροι κοιτούσαν τη Σάρα με περιέργεια, όμως κάτι, ίσως σεβασμός για τη σημασία της περιστασης, τους εμπόδιζε να την πλησιάσουν. Έτσι σχημάτιζαν γύρω της έναν κλοιό, φροντίζοντας να χαμογελάσουν όποτε το βλέμμα τους συναντούσε τυχαία το δικό της.

Ξαφνικά, μια γυναίκα ξεχώρισε από το πλήθος και στρίμωξε τη Σάρα ανάμεσα στο σαλόνι και την κουζίνα.

«Κάρολαϊν Ροντ».

Η στάση του σώματος και η χειραψία της είχαν μια αυστηρότητα, όμως η ίδια ήταν πολύ πιο όμορφη απ' ό,τι φανταζόταν η Σάρα. Είχε μεγάλα, αμυγδαλωτά μάτια, και χαρακτηριστικά προτεταμένα, σαν αγάλματος. Στο φως της λάμπας του ταβανιού, η επιδερμίδα της σχεδόν φεγγαβολούσε ολόλευκη στα ψηλά μήλα του προσώπου της. Τα μαλλιά της ήταν πυκνά και ραβδωμένα με γκριζες τούφες. Γύρω από τον λαιμό της φορούσε ένα μαντίλι από λεπτό, δροσερό μετάξι, το οποίο σε οποιονδήποτε άλλον θα φάνταζε παράταιρο, ακόμα και σε κηδεία, πάνω της όμως έδειχνε διαχρονικό – σχεδόν εντυπωσιακό.

Η ηλικία της ήταν απροσδιόριστη, έφερε ωστόσο τον αέρα ανθρώπου που δεν υπήρξε ποτέ του στ' αλήθεια νέος. Η Κάρολαϊν Ροντ έδινε στη Σάρα έντονα την αίσθηση πως δεν της περίσσευε πολύς χρόνος για νιάτα.

Όταν η Κάρολαϊν ξεκίνησε να μιλά, όλοι γύρω της σώπα-

σαν. Η φωνή της ταίριαζε στο παρουσιαστικό της: δίχως περιστροφές, αποφασιστική, στοχευμένη. Ίσως και να υπήρχε κάποιο ψήγμα από χαμόγελο καλωσορίσματος στον τόνο της, που όμως δεν κατάφερε ποτέ να σχηματιστεί στο πρόσωπό της.

«Η Έιμου μας είχε πει πως θα ερχόσουν» είπε. «Δε θα σου πω πως μου είχε φανεί καλή ιδέα, όμως δε μου έπεφτε λόγος».

Ύστερα πρόσθεσε, σαν να συμπλήρωνε τη σκέψη της: «Θα συμφωνήσεις κι εσύ πως η κατάσταση δεν είναι και πολύ... πρακτική».

«Πρακτική» επανέλαβε η Σάρα. Πώς θα μπορούσε να ξέρει η Έιμου ότι θα πέθαινε, δεν το ήξερε.

Κι άλλοι συσπειρώθηκαν γύρω από την Κάρολαϊν σε ένα άτακτο ημικύκλιο, κοιτάζοντας τη Σάρα σαν να ήταν περιπλανώμενο τσίρκο που έκανε στάση στην πόλη τους.

«Δεν ξέραμε πώς να έρθουμε σε επαφή μαζί σου όταν η Έιμου... απεβίωσε. Και τώρα βρίσκεσαι εδώ» κατέληξε η Κάρολαϊν. «Τέλος πάντων, θα πρέπει να βρούμε τι θα κάνουμε με σένα».

«Θα χρειαστώ κάπου να μείνω» είπε η Σάρα. Όλοι έγειραν προς τα εμπρός για να ακούσουν.

«Να μείνεις;» είπε η Κάρολαϊν. «Εδώ θα μείνεις, φυσικά! Θέλω να πω, το σπίτι είναι άδειο, έτσι δεν είναι;»

«Μα...»

Ένας άντρας με κολάρο ιερέα χαμογέλασε εγκάρδια στη Σάρα και πρόσθεσε: «Η Έιμου μας είπε συγκεκριμένα να σου μεταφέρουμε πως τίποτα δεν άλλαζε σχετικά με τη φιλοξενία της».

Τίποτα δεν άλλαζε; Δεν ήξερε ποιος ήταν πιο παράφρων – ο ιερέας ή η Έιμου, ή μήπως είχε παραφρονήσει ολόκληρη η πόλη;

«Υπάρχει ξενώνας ασφαλώς» είπε η Κάρολαϊν. «Κοιμή-

σου εκεί απόψε, και ύστερα θα δούμε τι θα σε κάνουμε».

Ο ιερέας με ένα νεύμα συμφώνησε, και κάπως έτσι λήφθηκε η απόφαση: θα έμενε εκεί, μόνη, στο άδειο σπίτι της νεκρής Έιμου Χάρρις.

Την οδήγησαν βιαστικά στον επάνω όροφο. Η Κάρολαϊν μπήκε μπροστά, σαν οπλαρχηγός, κατά πόδας την ακολουθήσε η Σάρα, και κατόπιν ο Τζορτζ, μια σκιά σιωπηλή, καθισχυραστική. Πίσω τους ακολούθησαν οι περισσότεροι από τους υπόλοιπους καλεσμένους. Κάποιος κουβαλούσε τις αποσκευές της, δεν ήξερε ποιος, αλλά, όταν έφτασε στον ξενώνα, το σακίδιο και η βαλίτσα της εμφανίστηκαν ως διά μαγείας.

«Θα φροντίσουμε να έχεις ό,τι χρειαστείς» είπε η Κάρολαϊν από την πόρτα, με τόνο καθόλου τραχύ. Ύστερα έδιωξε τους άλλους από το δωμάτιο και χαιρέτησε τη Σάρα με μια μικρή χειρονομία, προτού κλείσει την πόρτα πίσω της.

Η Σάρα βυθίστηκε στο κρεβάτι, ξαφνικά βρέθηκε πάλι μόνη, με το πλαστικό πιάτο ακόμη στα χέρια της και ένα μοναχικό βιβλίο παρατημένο στο κάλυμμα πλάι της.

Σκατά, σκέφτηκε.

Σάρα Λίντκβιστ
Κόρνβεγκεν 7, 1ος όρ.
13638 Χάνινγκε
Σουηδία

Μπρόκεν Γουίλ, Άιοβα, 3 Ιουνίου 2009

Αγαπητή Σάρα,

Σε ευχαριστώ πάρα πολύ για το ωραίο σου δώρο! Το πιο πιθανό είναι να μην αγόραζα το βιβλίο αυτό ποτέ για τον εαυτό μου, οπότε το καλοδέχομαι διπλά. Τι απαίσιια ιστορία... Δεν είχα ιδέα πως έγιναν τέτοια πράγματα στη Σουηδία, αν και γιατί όχι; Αν θες τη γνώμη μου, υπάρχει πολύ περισσότερη βία, περισσότερο σεξ και περισσότερα σκάνδαλα στις μικρές πόλεις απ' ό,τι στις μεγάλες, και αν αυτό ισχύει για τις πόλεις, γιατί να μην ισχύει και για τις χώρες; Φαντάζομαι επειδή οι άνθρωποι είναι πιο κοντά ο ένας στον άλλον εκεί. Και εδώ, στο Μπρόκεν Γουίλ, έχουμε κι εμείς το μερίδιό μας σε σκάνδαλα.

Όμως περιπτώσεις σαν της Λίζμπεθ Σαλάντερ, τέτοιες σίγουρα δεν έχουμε. Εντυπωσιακή γυναίκα. Αν κατάλαβα καλά, υπάρχουν άλλα δυο βιβλία στη σειρά. Θα μου έκανες την τιμή να μου στείλεις το δεύτερο και το τρίτο; Δε θα μπορέσω να κοιμηθώ προτού μάθω τι απέγινε. Αυτή, και φυσικά εκείνος ο περίπλοκος νεαρός άντρας, ο κύριος Μπλόμκβιστ.

Ασφαλώς, θα σε αποζημιώσω για τα αντίτυπα. Αφού μιλάμε για μικρές πόλεις, φόνους και σεξ, σου

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΟΥ ΜΠΡΟΚΕΝ ΓΟΥΙΑ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΝ

στέλνω σαν πρώτη δόση το Όταν σκοτώνουν τα κο-
τύφια της Χάρπερ Λι.

Θερμούς χαιρετισμούς,

Έιμυ Χάρρις